

វង្ស.សៀម

ព័ត៌មាន

វង្ស.សៀម

ព័ត៌មាន

บ่วง..เสน่ห์หา

แนวเรื่อง : ดราม่า โรแมนติก โรมานซ์

theme ;

เขาเป็นผู้ชายที่ดูภายนอกเหมือนคนไร้ความรู้สึก เฉยเมย เงียบ
ขรึมเป็นคนไร้สังคม แต่กลับมีบุคลิกที่งามสง่าและโดดเด่นมี
เสน่ห์ แต่เจ้าคิดเจ้าแค้น ถึงกระนั้นเธอก็ยังหลงรักเขา แอบมอง
เขา แอบหมายปองเขาอยู่เงียบ ๆ เฉกเช่นเดียวกับเขาที่สร้างทำไม
พอใจเธอ ชิงช้าเธอ แต่ในส่วนลึกกลับแอบเก็บเธอไว้ในหัวใจ

(เนื้อเรื่องเดียวกับ บ่วงเสน่ห์หา 2 เล่มจบที่มีวางขายแล้วนะคะ บ่วงเสน่ห์หา
เล่มนี้ พี่ทำเล่มเดียวจบค่ะ เพื่อความสะดวกในการดาวน์โหลด ส่วนที่มี 2
เล่มจบนั้น ก็เพื่อให้ท่านที่ต้องการอ่านแบบเดาต่อเอาเอง พี่ก็เลยเอาใจ
ด้วยการทำ เล่ม 1-เล่ม 2)

ตอนที่ 1

ศัตรูหัวใจแม่

“เด็กนั้นคุยกับใครหรือคะคุณแดนสุร”

คำถามที่ผ่านเรียวปากของสราญใจ ทำให้เจ้าของดวงตาที่คมกล้าต้องขบกรามแน่น เมื่อเขามองเห็นร่างบางอรชรของสาวน้อยวัยยี่สิบสามปีกำลังเดินเคียงข้างกับชายหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่งด้วยท่าทางที่สนิทสนมคุ้นเคย

“ผู้ชายคนนั้นดูดีมาก ๆ เลยนะคะไม่น่าเชื่อว่า ผู้ชายบุคลิกลักษณะดีแบบนี้จะลดตัวลงมาคบหากับผู้หญิงที่มีเชื้อสายชอบแย่งสามีของชาวบ้าน..”

คำพูดในช่วงท้ายของสราญใจเปล่งออกมาพร้อมกับค้อย ๆ ชม้อยชายตาไปมองบุคคลด้านข้าง เหมือนต้องการจะตอกย้ำความเกลียดชังของเขามีสต่อ เพท่ายให้เพิ่มมากขึ้น

“อย่างว่าแหละ ผู้ชายเห็นผู้หญิงสวยเป็นไม่ได้”

หล่อนพูดต่อเมื่อยังคงทอดสายตามองไปหาเพท่ายกับแรงเมืองชายหนุ่มวัยสามสิบ

“สราญเห็นแม่นี่ที่ไร ทำให้สงสารคุณป้ามากขึ้น ..”

สราญใจสอคมมือมากอดแขนแข็งแรงของแดนสุรไว้พร้อมกับเบียดร่างเข้ามาใกล้อีกนิด

“ยิ่งสราญเห็นนางแม่ของมัน ก็ยิ่งเกลียด แค้นเคืองแทนคุณป้า”

หล่อนขอเกาะต่อพลางซ้อนสายตามองดวงหน้าคมขริ่ม
หล่อสะอาดที่ยังคูนึ่งของชายหนุ่มวัยสามสิบปีอย่างเด่นชัด
เจ้าของบุคลิกลักษณะที่เจียบขริ่ม นิ่งอย่างน่าเกรงขาม

“ทั้งที่คุณป้าไม่มีอะไรเสียหายเลยสักนิด แต่ยังถูก
มองข้าม เพียงเพราะมันสองแม่ลูก ออกอ่อนออเซาะคุณลุง
ยั่ววนให้หลงใหล จนต้องพาเข้ามาอยู่ร่วมชายคาบ้าน..”

คำพูดของหล่อนทำให้เขาขบกรามแน่น เมื่อทอดสายตา
มองเห็นรอยยิ้มของเพท่าย ลูกสาวของปีลันธน์ หญิงวัยสี่สิบเศษ
ที่พ่อของเธอ พาเข้ามาอยู่ร่วมบ้านตั้งแต่เพท่ายอายุได้แปดปีจนถึง
ปัจจุบันเพท่ายเรียนจบปริญญาตรีมีอายุได้ยี่สิบสามปี กำลัง
สวยงาม เหมือนดอกไม้ที่เบ่งบานสะพรั่ง ได้รับน้ำและปุ๋ยบำรุง
อย่างดีจึงสมบูรณ์และสวยพราว

ทำให้แม่ของเธอคือศุภวรรณ ต้องเจ็บปวดมาตลอดเวลา
ซึ่งต้องทนรับสภาพกับความคิดว่า หล่อนเป็นเมียหลวง ที่เฝ้า
แอบมองดูสามีของตัวเองพรวดดูเลเอาใจใส่กับเมียน้อยที่มี
ลูกติดพ่วงมาด้วยอีกคน

“สราญไม่เข้าใจว่าทำไมคุณป้าต้องทนถึงขนาดนี้ สิบห้าปี
เต็มหากเป็นสราญนะ จะไม่ยอมให้มันอยู่ร่วมบ้านได้แม้แต่วัน
เดียว”

สรายุใจหวังเป็นอย่างมากว่าจะต้องหาทางยูแหย่ให้
แดนสุรจับไล่เพทายออกไปจากบ้านให้ได้ เพราะนับวันเพทายจะ
ยิ่งสวย หล่อนกลัวเหลือเกินว่าแดนสุรจะหันไปสนใจเพทาย แต่
ความหวังของหล่อนก็ดูเหมือนจะลึบหรือลงเมื่อสาวใช้เดินตรงเข้า
มาหาแดนสุร

“คุณแดนสุรคะ คุณท่านเชิญพบที่ห้องทำงานค่ะ..”

เขายอมละสายตาจากร่างบางอรชรของเพทายหันมามอง
หน้าสรายุใจ

“ผมขอตัวนะคะ ..”

เขาจับมือของหล่อนออกจากแขนแล้วก้าวตรงเข้าไปใน
ตึกใหญ่ มุ่งหน้าไปยังห้องทำงานของนายตุลาท่ามกลางสายตา
ของสรายุใจที่รู้สึกเสียดายอย่างมาก ในขณะที่เขาเดินจากมา
สรายุใจก็หันกลับไปมองดูเพทายอีกครั้ง มีทั้งความชิงชัง ริษยา
อิจฉาและชื่นชมไปพร้อม ๆ กัน

ทันทีที่แดนสุรมาถึงห้องทำงานของพ่อก็ต้องนั่งงั้นเมื่อ
มองเห็นพ่อของเขานั่งอยู่กับปล้นธน์ แต่หล่อนก็เหมือนกับรู้ตัว
ว่าแดนสุร ไม่ชอบจึงรีบลุกขึ้นยืนหลบไปอยู่ที่ริมหน้าต่าง

แดนสุรนั่งลงยังเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานตัวใหญ่ของนายตุลา
ชายวัยเกือบหกสิบปี ที่ยังดูหนุ่มและแข็งแรงอย่างมาก

“มีอะไรครับ..”

เขาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบเหมือนปกตินิสัย
ใบหน้านิ่งขรึมไม่บ่งบอกอารมณ์ ไม่ขี้บึ้งและไม่ยิ้มตามแบบฉบับ
ของเขา

“เพทายเรียนจบแล้ว แยกจบทางด้านบริหาร มีความ
เชี่ยวชาญเรื่องภาษาและการวางแผน การวางนโยบาย รวมถึงเก่ง
ในเรื่องคอมพิวเตอร์ด้วย พ่ออยากจะให้แคนศูรช่วยสนับสนุน
เพทาย เพราะพ่อจะให้เข้ามาช่วยงานที่บริษัท..”

เขาซ่อนสายตามองหน้าพ่อพลางขบฟันแน่น

“สอนงานให้น้องหน่อยเถอะนะลูก ค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไป
เพทายเป็นเด็กหัวไว และที่สำคัญแกสคดใส่น่ารัก แกจะได้เป็น
เพื่อนลูกด้วย ทำให้ลูกเบาแรง..นะลูกนะ..”

แคนศูรชำเลืองสายตาไปมองหน้าปิลันธน์ ที่ยืนยิ้มอยู่ไม่
ห่างจากร่างของนายตุลามากนัก

“ดู คำ ว่ากล่าวได้นะคะคุณแคนศูร อีฉันอนุญาต ขอให้
เพทายอยู่ในความดูแลของคุณด้วยเถอะค่ะ อีฉันไม่อยากให้ลูก
ไปไกลตา..”

เขาลอบกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น สิ่งที่เขาเกลียด
ที่สุด กำลังเคลื่อนเข้ามาอยู่ใกล้เขาแล้ว เขาอยากจะปฏิเสธนัก แต่
ทว่า ความคิดแวบหนึ่งก็ถูกโซนขึ้นมาในหัวของเขา

ในเมื่อทำอะไรแม่ของเธอไม่ได้เพราะพ่อของเขาคอย
ปกป้อง เขาก็จะทำร้ายเธอ ให้เจ็บปวดทรมาน เหมือนที่แม่ของ
เขาได้รับ

“ครับ..”

เขาตอบรับ ก่อนจะลุกขึ้นยืนเต็มความสูงกว่าร้อยแปดสิบ
เซนฯ

“หมดธุระแล้วใช่ไหมครับ..”

นายตุลามองหน้าลูกชายคนเดียวของเขานิ่งพลางระบาย
ลมหายใจออกมาเบา ๆ

“เริ่มงานพรุ่งนี้เลยนะ พ่อจะให้คุณลัน ไปบอกเพทายให้
เตรียมตัว..”

“ครับ..”

เขาขบกรามแน่นก่อนจะรับปากแล้วก็เดินออกไปจาก
ห้องนั้นทันที

“ขอบคุณมากนะคะคุณพี่..อิฉันเป็นหนี้บุญคุณคุณพี่มาก
จนไม่รู้จะชดใช้ยังไงหมด..”

“อย่าคิดอย่างนั้นเลยครับ..”

นายตุลากล่าวอย่างสุภาพ พลางมองหล่อนด้วยใบหน้าที่
เปื้อนยิ้ม เขาเห็นหล่อน ก็ทำให้นึกถึงภรรยาสุดที่รัก ที่บึ้งตึงเย็น

ชา แล้วยนอนแยกห้องกับเขามานาน นับตั้งแต่วันที่เขาพาปีลันธน์กับเพทายเข้ามาอาศัยอยู่ด้วย

เขารู้ว่าหล่อนไม่พอใจที่เขาพาสองแม่ลูกเข้ามาอยู่ร่วมกันในบ้าน แต่จะให้ขับไล่ปีลันธน์กับลูกออกไปก็ไม่ว่าจะให้ไปอยู่ไหน เพราะคำขอร้องของวาทิต เพื่อนรัก ที่รักกันเหมือนพี่น้อง ที่คลานตามกันออกมา ได้ฝากฝังภรรยาและลูกสาวไว้ก่อนตาย และเขาก็รับปากว่า จะดูแลภรรยาและลูกสาวของวาทิตอย่างดี จะรักและดูแลเพทายให้เหมือนลูกสาวแท้ ๆ ของตัวเอง

“ฉันทำให้คุณพี่หนักใจมาตลอด ตั้งใจว่า พอเพทายเรียนจบมีงานทำ มีเงินเดือนก็จะหาทางย้ายออกไป..”

“อย่าคิดอย่างนี้เป็นอันขาด วาทิตเป็นน้องชายของผมคนหนึ่ง คุณลันก็เหมือนน้องสาวของผม เราเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน อย่าเกรงใจและอย่าคิดมากด้วย..”

คำพูดของนายตุลาทำให้หล่อนตื่นตัวใจอย่างมาก แต่พอนึกถึงศุภวรรณภรรยาของเขา ก็ต้องทำให้หล่อนลอบผ่อนลมหายใจออกมาด้วยความกังวล ที่ไม่ว่าจะทำอะไรให้หล่อนพึงพอใจ

แดนสุรเดินออกมาจากตึกใหญ่ตั้งใจจะไปที่สวนแต่ก็ต้องชะงักกึกเมื่อมองเห็นเพทายเดินสวนเข้ามาพร้อมกับแรงเมือง เขา

กำมือแน่นรู้สึกไม่พอใจและหงุดหงิดอย่างมาก ยิ่งได้เห็นรอยยิ้ม
ที่หวานจับใจของเพท่ายที่ส่งให้แรงเมือง

แต่รอยยิ้มที่แสนหวานก็ต้องพลันเผือดสลดลงราวกับ
ใบไม้ที่กำลังชูช่อสดใสแต่กลับต้องเหี่ยวเฉาแทบสิ้นด้วยน้ำร้อน
จัดที่สาครกระเซ็นใส่

เธอรีบก้มหน้างุดแล้วหลีกทางเพื่อให้แดนศูรเดินผ่าน
ออกไป หากแต่เขากลับก้าวไปหยุดตรงหน้าของเธอมองหน้า
หวานละไมนั้นตรง ๆ

“เดี๋ยวไปพบฉันที่ห้องทำงานด้วย”

เขาพูดจบก็เดินผ่านไปในขณะที่เพท่ายกำลังจะถามเขาว่า
มีธุระอะไร เพราะเขาไม่เคยเรียกเธอเข้าพบเลยสักครั้ง จะว่าไป
แม้แต่หน้าของเธอ ก็ยังไม่แน่ใจว่าเขาแอบอ้างหรือเปล่า แต่วันนี้
เขากลับให้เธอไปพบ

แต่คำถามของเธอก็ต้องถูกกลืนลงคอเมื่อแดนศูรเดินตัว
ปลิวออกไปด้านนอก โดยไม่คิดจะเหลียวหลังกลับมา

“น้องเพ”

แรงเมืองยกมือแตะที่แขนของเธอเบา ๆ เหมือนต้องการ
จะเรียกให้สติของเธอกลับคืนมา

“กะ”

เธอหันไปมองหน้าแรงเมืองชายหนุ่มที่เริ่มรู้จักกันตอนที่เธอตามรุ่นพี่กลุ่มหนึ่งที่เขาไปฝึกงานยังบริษัทของแรงเมืองทำให้เธอได้รู้จักเขาแล้วสนิทสนมกันเรื่อยมา ด้วยความน่ารักเป็นเด็กที่อ่อนโยนเรียบร้อยทำให้แรงเมืองจับตามองเธออยู่หลายปีจนกระทั่งเธอเรียนจบ เขาก็ยังแวะเวียนไปมาหาสู่

“ผมกลับก่อนดีกว่า”

“คุณแม่ทำอาหารไว้แล้วนี่คะ คุณแรงเมืองจะไม่ทานสักหน่อยหรือคะ ท่านจะเสียใจนะคะ”

“แต่น้องเพศต้องไปพบคุณแดนสุร ไม่ใช่หรือครับ”

เธอนิ่งไปชั่วครู่

“ไม่ไปหรอกค่ะ”

“ทำไมล่ะจ๊ะ”

“ร้อยวันพันปีไม่เห็นเขาจะมาสนใจเพลย หากจะมีเรื่องเรียกไปพบก็คงไม่ใช่เรื่องดี”

“รู้ได้อย่างไร”

“ก็ดูหน้าเขาสิคะ มีรอยยิ้มซะที่ไหน ตั้งแต่เพมาอยู่ที่นี่ ไม่เคยเห็นผู้ชายคนนี้อิ้มเลยสักครั้ง จนเพคิดว่าเขาเกิดมาคงไม่มีใครสอนให้เขายิ้ม”

แรงเมืองหัวเราะเบา ๆ

“ช่างว่านะเรา”

แรงเมืองเขย่าศีรษะเธอเบา ๆ อย่างนี้ก็เอ็นดู แต่ในความ
เป็นจริงแล้ว ความรู้สึกของเขามีต่อเพทายมันมากกว่าความ
เอ็นดูแบบพี่น้อง แต่เพราะเธอไม่ได้แสดงอะไรออกมา ทำให้เขา
ยังกล้า ๆ กลัว ๆ ที่จะบอกถึงความรู้สึกที่แท้จริงของเขา

อีกทั้งปิตันธน์เองก็รู้สึกไว้วางใจเมื่อเพทายอยู่ใกล้แรง
เมืองเพราะหล่อนก็คิดว่าแรงเมืองเหมือนลูกชายคนหนึ่ง ด้วยเหตุ
นี้จึงทำให้เขาพยายามเก็บความรู้สึกที่แท้จริงไว้ จนกระทั่งเพทาย
เรียนจบ

เขาหวังไว้ว่าเมื่อเธอทำงานแล้ว เขาจะสารภาพกับเธอตรง
 ๆ ว่าเขารู้สึกอย่างไรกับเธอ หากเธอมีใจให้เขา เขาจะขอจัดการ
เรื่องส่วนตัวของเขาให้เรียบร้อยเพื่อจะรอรับเธอในฐานะภรรยา

แดนศูร เดินออกมาส่งสราญใจที่รถของหล่อนในตอน
เกือบสามทุ่ม เป็นเวลาเดียวกับที่ เพทาย เดินออกมาส่งแรงเมือง
เช่นกัน

“พรุ่งนี้เจอกันนะครับ..”

แรงเมืองมองหน้าหวานละไมของเพทายพร้อมกับร้อง
บอกเธอก่อนจะก้าวขึ้นรถแล้วเลี้ยวออกไป

“ดูทำผู้ชายคนนั้นคงจะหลงเด็กคนนี้น่าดู”

สรายุใจเอ่ยออกมาเบา ๆ เมื่อมองเห็นเพทหายโบกมือลา
แรงเมืองที่ขับรถออกไปทำให้แคนสุรได้แต่ขบกรามแน่นด้วย
ความไม่พอใจที่รุ่มสุมอยู่ในใจ

“ผู้ชายคนนั้นคงจะรวนนะกะ ไม่อย่างนั้นนางเด็กนั้นคง
ไม่แสดงออกมาว่าชื่นชอบเขาอย่างออกหน้าออกตาแบบนี้หรือ
กะและไม่รู้ว่ามีใครอยู่เบื้องหลังหรือเปล่า”

สรายุใจได้ที่รีบหันมามองหน้าแคนสุร แต่คำพูดของ
สรายุใจเปรียบเหมือนเหล็กแหลมที่กำลังร้อนระอุถูกปักลงกลาง
ใจของเขาให้ปวดแสบปวดร้อนอย่างทรมานที่สุด เมื่อ
ใบหน้าของใครคนหนึ่งที่แฝงเป็นเงาตามติดเขาโผล่เด่นขึ้นมา

“แม่ลูกสองคนนี้ก็เหมือนกัน ตรงที่ชอบคนรวน คนข้าง
หลังของเขาจะมีใครหรือไม่ ไม่สนใจ”

แคนสุรระบายลมหายใจออกมาหนัก ๆ

“คุณแคนสุร ระวังตัวไว้บ้างนะกะ สรายุเกรงว่า แม่เลี้ยง
ของคุณจะวางแผนซ้อนแผน หากว่าแม่ลูกสาวพลาดจากผู้ชายคน
นั้น ประเทถูกฟันแล้วถึงจะมีลูกติดเหมือนหล่อน ก็อาจจะใช้
ความสวยของลูกสาวหันมาจับคุณก็ได้”

เขามองหน้าหล่อนนิ่ง

“ขับรถกลับดี ๆ นะครับ”

เขาพูดจบก็หันหลังเดินจากไปทันทีราวกับไม่ใส่ใจคำพูด
ของหล่อนนัก ทำให้สรายุใจได้แต่นึกแค้นเคืองอยู่ในใจกับความ
เมินเฉยของเขา หากเขาเออออด้วย หล่อนคงจะรีบรุกต่อ แต่นี่เขา
กลับนิ่ง ทำเหมือนไม่ได้ฟัง ไม่ได้ยิน

“บ้าที่สุด จะเป็นผีดิบแบบนี้อีกนานแค่ไหนนะ คนไร้
หัวใจ ไร้ความรู้สึก สราญไม่อยากจะทนอีกต่อไปแล้วนะ”

หล่อนสบถในใจก่อนจะขับรถออกไปด้วยความหงุดหงิด
อย่างมาก

“หยุดสิเธอ..”

เมื่อเพทายเตรียมจะเดินกลับไปยังห้องพักทางด้านหลัง
ของตึกใหญ่ ทำให้แดนสุรรีบร้องเรียกเธอไว้ แต่เพทายแกลังทำ
เหมือนไม่ได้ยินเตรียมจะก้าวต่อ

“ฉันบอกให้เธอหยุดไงเพทาย”

เขาเรียกเธออีกครั้ง คราวนี้เขาจะจกรเรียกชื่อของเธออย่างดัง
พร้อมกับก้าวเข้าไปหา แล้วหยุดตรงหน้าของเธอที่รีบก้มมองที่
พื้นด้วยหัวใจที่เต้นแรง

“ฉันเรียกเธอไม่ได้ยินหรือ”

“เพไม่ทราบว่าคุณเรียกเพ”

เธอแก้มองตอบเลี้ยวทั้งที่รู้ว่าเขาจงใจเรียกเธอ ทำให้เขาเริ่ม
หงุดหงิดและไม่พอใจมากขึ้นไปอีกนิด

“ฉันบอกให้เธอไปพบ ทำไมไม่ไป”

เพทายمينหน้าหลบสายตาของเขา แต่เขากลับก้าวเข้ามา
ใกล้อีกนิด ห่างจากร่างบางออรชรของเธอไม่เกินหนึ่งเมตร ทำให้
เพทายรู้สึกหวาดหวั่นและใจเต้นแรงมากขึ้น ก่อให้เกิดความ
ประหม่าและขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง

“มีเหตุผลอะไร”

“เธอยังคงเจียบ”

“พุดมา”

เพทายถึงกับสะดุ้งเฮือกเมื่อเขาแผดเสียงก้องกึ่งตะคอก

“คือว่า..”

“พุดมา”

เขาเอ่ยสมทบอีกครั้งทำให้ร่างบางถึงกับสั่นเต็มจนแทบ
จะทรงกายไม่ไหว

“เพ เพ..มีนัดทานข้าวกับคุณแรงเมืองค่ะ”

“มีนัดทานข้าวกับผู้ชายคนนั้น ถึงกับกล้าปฏิเสธคำสั่งฉัน
แสดงว่าเธอไม่เห็นหัวใครในบ้านนี้เลยใช่ไหม เธอคิดว่าเธอเป็น
ใหญ่ มีอภิสิทธิ์มากอย่างนั้นใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้น เพฯไม่ได้คิดอย่างนั้นเลย แต่เพราะไม่กล้าจะขอตัวไปเพราะเกรงใจคุณแรงเมืองค่ะ เรานัดกันไว้ก่อนแล้ว”

ประโยคท้ายแผ่วลงพร้อมกับดวงตาคมหวานตวัดมองที่มือเรียวบางของตัวเองที่กุมกันไว้แน่นด้านหน้า

“แสดงว่าต้องตามก๊วงั้นสิ ไซ้ไหม หากเป็นอย่างนั้นฉันก็คงเป็นฝ่ายผิดที่คิดแซงคิว”

เธอยังคงเงยบ

“หากฉันมีเรื่องจะพูดคุยกับเธอ คงต้องจองคิวล่วงหน้าสินะ”

เขาขบกรามแน่นก่อนจะمينหน้าไปอีกทางก่อนจะหันกลับมามองหน้าเธอที่ยังก้มงูค

“เธอรู้หรือไม่ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร..และรู้จักเขานานแค่ไหน อุปนิสัยเป็นอย่างไร”

เพทายยังก้งนึ่งด้วยความหวาดหวั่น

“ฉันถามเธออยู่นะ”

เขาตะคอกเสียงไล่ทำให้เธอสะดุ้งสุดตัว

“คุณแรงเมือง เขาเป็นเจ้าของบริษัทที่รุ่นพี่ของเพไปฝึกงานค่ะ..”

เขากวาดสายตามองดวงหน้าทีกระจ่างใสของเธอนึ่ง

“เดี๋ยวนี้ก็จะพาใครเข้าออกที่บ้านก็พามา โดยไม่เห็นหัวคนในบ้านนี้แล้วงั้นหรือ..”

น้ำเสียงทุ้มนุ่มกังวานก็จริง แต่แฝงไว้ด้วยกระแสพลังบางอย่างที่ทำให้เธอรู้สึกตื่นกลัว จนไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้ามองสถานสยดสยองตาคนของเขาที่จ้องมองด้วยความชิงชังและแค้นเคืองเป็นที่สุด

“สืบดูดีแล้วหรือยัง ว่าเขามีลูกมีเมียอยู่ก่อนแล้วหรือเปล่า..”

“เขายังไม่แต่งงานค่ะ..”

เขายกมือไขว้หลังแล้วก้าวห่างออกไปหันข้างให้เธอ

“งั้นหรือ..เธอแน่ใจแล้วหรือ”

เพท่ายค่อย ๆ ซ้อนสายตางามขึ้นมองหน้าเข้มคมของเขาทางด้านข้าง ที่ไม่ว่าจะมองยามไหน ก็น่านมองและน่าจดจำทั้งสิ้น นับตั้งแต่เธอมาอยู่ที่นี่ก็ได้เห็นเขา แต่ไม่เคยเคยสักครั้งที่เห็นเขาหันมามองหรือพูดคุยกับเธอ หากจะมีบางครั้งที่เขากวัดสายตามองผ่านมา แต่พอเห็นว่าเป็นเธอสายตาที่ดูเรียบนิ่งจะแปรเปลี่ยนเป็นความดุคั่นและชิงชังทันที

ซึ่งตรงข้ามกับเธอที่มักจะเผลอแอบมองดูเขา ทั้งบุคลิกลักษณะที่สง่างาม ภูมิฐาน ดูโดดเด่นอีกทั้งยังดูสุขุม สุภาพ ประกอบกับน้ำเสียงทุ้มกังวานของเขายังไพเราะจับใจ

ขอลง..เสนาสนา

ดีตะธาร

ดีตะธาร